

Arrest

nr. 103 669 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 30 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig van de wijk Nando in de municipio Kalembe II, Luanda. U bent geboren op 25 april 1995 en u bent minderjarig. Uw ouders scheidden toen u vier jaar oud was. U groeide op bij uw moeder en uw stiefvader Silva Antonio, samen met uw broer Danny Mondony (CG 12-13256) en uw halfbroer Alex Antonio. Toen u 15 jaar oud was, werd u door uw stiefvader aangeraakt en misbruikt. Uw moeder was op dat moment op reis. Uw stiefvader bedreigde u en zei u niets te zeggen tegen uw moeder, de buren of medestudenten. Hij zou u doden als u zou spreken. Nadien bleef uw stiefvader u misbruiken. Op een dag dat uw moeder op reis was, bracht uw stiefvader profeten naar huis. Er werd gebeden in uw aanwezigheid en daarna gingen ze weg. Na de thuiskomst van uw moeder bracht uw vader opnieuw de profeten bij jullie thuis. Er werd opnieuw gebeden dat de geesten gevangen moesten worden. Er werd gezegd dat u en uw broer behekst waren. Uw moeder wilde dit niet geloven, maar ze werd door uw stiefvader overtuigd. U en uw broer bleven ontkennen. De profeten vertelden uw moeder en uw stiefvader dat jullie behandeld moesten worden, zoniet zou hun leven en werk vernield worden. De volgende dag werden u en uw broer meegenomen naar de kerk in de wijk Mabor. Jullie verbleven er van november tot januari 2012. Jullie moesten er op maandag, dinsdag en woensdag vasten en op zondag was er een ceremonie. Tijdens uw verblijf in de kerk werd er u gevraagd om water te verkopen. U ging elke dag, uitgezonderd op zaterdag en zondag, water verkopen aan de halte van Mabor. In januari 2012 kwam u Antonia, een vriendin van uw moeder tegen. U vertelde haar dat jullie in de kerk woonden en dat u was misbruikt door uw stiefvader. Ze stelde u voor aan Alex. U en uw broer verbleven in een huis van Alex in Mutamba. Jullie verbleven er van januari tot maart 2012. Jullie vernamen van Alex dat jullie gezocht werden door uw stiefvader en moeder, nadat ontdekt werd dat jullie niet langer in de kerk verbleven. Alex stelde jullie voor te vluchten. Op 26 maart 2012 verlieten jullie het huis van Alex en jullie werden naar de luchthaven gebracht. U en uw broer hebben Angola per vliegtuig verlaten en op 30 maart 2012 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u door uw stiefvader misbruikt werd en u en uw broer ervan beschuldigd werden heksen te zijn, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt wel degelijk te zijn beschuldigd als een heks en te hebben verbleven in de kerkgemeenschap. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet vanwaar de beschuldiging een heks te zijn komt, noch om welke reden u zou worden beschuldigd een heks te zijn (zie gehoor CGVS, p.9). Op de vraag wat een heks is, antwoordt u het niet te weten. Daarna op de vraag wat een heks voor jou betekent, reageert u door te stellen dat u er niet in gelooft (zie gehoor CGVS, p.9). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer kan duiden over de beschuldiging een heks te zijn, temeer daar deze beschuldiging een essentieel element is in uw asielrelaas. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u uw verblijf in de kerkgemeenschap niet aannemelijk kan maken. Zo stelt u dat er twee profeten bij u thuis waren gekomen om te bidden, maar u blijkt slechts een van de twee bij naam, Leia, te kennen (zie gehoor CGVS, p.9). Bij herhaling van de vraag of u namen kent van andere profeten van de kerk, antwoordt u opnieuw enkel Leia bij naam te kennen (zie gehoor CGVS, p.10). Ook wanneer u gevraagd wordt met hoeveel jullie in de kerk verbleven, antwoordt u met velen en stelt u ze nooit te hebben geteld (zie gehoor CGVS, p.9). Wanneer u opnieuw de vraag wordt gesteld, antwoordt u dat jullie met ongeveer 10 à 15 personen in de kerk zaten (zie gehoor CGVS, p.10). U blijkt echter geen ander kind bij naam te kennen. Als verantwoording stelt u dat u er niet vaak was en u water ging verkopen (zie gehoor CGVS, p.10), wat echter geen afdoende verklaring is gezien u toch de periode van november tot januari in die plaats verbleef. U geeft verder aan dat u niet wist hoelang u in de kerk moest blijven en dat ze dit nooit hebben gezegd (zie gehoor CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u en uw broer behandeld moesten worden, maar er niet werd gesproken over de duur of periode van de behandeling.

Bovendien stemmen uw verklaringen over jullie verblijf in de kerk niet overeen met de verklaringen van uw broer Danny Mondony (CG 12-13256). Zo geeft u aan dat de er elke zondag een cultus werd gehouden en dat deze buiten op het perceel bij het kerkgebouw werd gedaan (zie gehoor CGVS,

p.10). Uw broer verklaarde echter dat jullie steeds binnen in de zaal verbleven en dat ook de cultus in de zaal plaatsvond (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u met deze incoherentie wordt geconfronteerd, antwoordt u dat uw broer het verkeerd heeft uitgelegd en dat de cultus op hetzelfde perceel gebeurde, niet in het gebouw, maar buiten (zie gehoor CGVS, p.10). U verklaart dat de gebeden in de taal Lingala waren (zie gehoor CGVS, p.10), terwijl uw broer verklaart dat deze in het Portugees waren (zie gehoor CGVS, p.13). Het is bevreemdend dat jullie verklaringen hieromtrent zo verschillen, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk wordt aangetast.

Verder dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt dat het verlaten van uw land van herkomst – en hieraan gekoppeld het beroep doen op internationale bescherming – in uw geval de enige mogelijke optie was. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen nergens concrete aanwijzingen bevatten waaruit blijkt dat u actueel nog gezocht wordt door uw stiefvader of door de leden van de kerk. U stelt dat u geen contact meer heeft met Angola (zie gehoor CGVS, p.4). Daarbij dient te worden opgemerkt dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet hebt uitgeput. Op de vraag of u klacht kan neerleggen tegen uw stiefvader, antwoordt u dat u geen bewijzen hebt. U verklaart 'wat als hij [uw stiefvader] zegt dat het een leugen is' (zie gehoor CGVS, p.12). U verklaart in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd.22.10.2012) dat voor zover u weet niemand – ook uzelf niet – ooit klacht indiende tegen uw stiefvader. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u geen bescherming heeft gezocht. Aldus kan worden besloten dat u voor het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat u geen aanspraak kan maken op bescherming of hulp bij de Angolese autoriteiten.

Vervolgens slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat u elders in Angola enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve zou vrezen. De problemen die u aanhaalt betreffen immers uw stiefvader en de (lokale) kerk in Mabor (zie gehoor CGVS, p. 7). U verklaart overigens dat u na uw vertrek uit de kerk een periode bij Alex, die u werd voorgesteld door een vriendin van uw moeder, verbleef. Het is dan ook merkwaardig dat u samen met uw broer geen plannen maakte om zich elders te vestigen. U beweert dat u van januari tot maart 2012 bij Alex verbleef zonder er ernstige problemen te hebben gekend (zie gehoor CGVS, p.4 en p.8). Men mag nochtans verwachten dat u eerst alle mogelijke alternatieven of oplossingen zou overwegen alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming vraagt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

Er dient te worden opgemerkt dat eveneens de asielaanvraag van uw broer Danny Mondony (CG 12-13256) werd besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Daarbij blijkt uit het CGVS-gehoor dat de vragen eenvoudig werden gehouden zodat een meisje van haar leeftijd deze zeker kan beantwoorden en ze ruim de tijd kreeg te antwoorden. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De opgesomde artikelen "49, 49/2 en volgende" zonder deze enigszins toe te lichten, zijn dan ook onontvankelijk aangevoerd.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om haar politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.3. Verzoekster voert aan dat ze *"riskeerde het slachtoffer te worden van vervolging door haar stiefvader en de kerkgemeenschap waartoe deze behoorde. Verzoekster vreest aldus vervolging door een bepaalde sociale groep, waardoor haar asielaanvraag onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt"*. Voorts stelt verzoekster *"De beslissing van de cgvs is dan ook onredelijk en onzorgvuldig te noemen nu deze geen rekening houdt met de individuele situatie van verzoekster, haar kwetsbaar profiel als minderjarige, met het feit dat zij in Angola niet de mogelijkheid had om een veilig vluchtalternatief te vinden om reden zij geen afdoende sociaal netwerk had"*.

3.4. Verzoekster brengt een relaas naar voor waarvan de echtheid niet kan overtuigen nu haar verklaringen over de hele lijn dermate ondermaats blijven. Verzoekster stelt dat haar problemen veroorzaakt werden door haar stiefvader. Indien verzoekster haar stiefvader beschuldigt haar vanaf haar 15 jaar te hebben misbruikt dan kan verwacht worden dat ze dit thans voldoende toelicht. Echter kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster hierover losse verklaringen aflegt die zelfs voor een getraumatiseerde adolescent lichtzinnig voorkomen. Zo wijzigt ze haar verklaringen dat haar vader haar "heel vaak" heeft misbruikt "ik ben de tel kwijtgeraakt" naar "drie of vier keer per maand" (CGVS-gehoor p. 8) om in het verzoekschrift deze jarenlange verkrachting niet langer te vermelden bij de toelichting van haar verweer. Dat verzoekster dergelijke zwaarwichtige feiten die ze ook in Angola zou hebben besproken met A. en A. en bekend zijn bij haar moeder en haar broer niet nader toelicht of minstens in context plaats of de reacties weergeeft van haar vertrouwenspersonen, ondergraaft de waarachtigheid ervan.

3.5. Dezelfde vaststellingen kunnen worden getrokken uit verzoeksters verklaringen inzake de beweerdte beschuldiging van hekserij. Verzoekster kan stellen *"Het is bekend dat er in diverse Afrikaanse culturen geloof gehecht wordt aan hekserij en aanverwante fenomenen"* doch dan kan eveneens worden verwacht dat ze haar eigen ervaringen hiermee voldoende kan toelichten. Nochtans komt verzoekster opnieuw niet verder dan enkele losse beweringen waaruit slechts kan blijken dat ze als dochter van een handelaarsgezin hiermee geheel onbekend is. Voorts zijn haar verklaringen strijdig met deze van haar broer (inzake de taal van de cultus, het al dan niet verblijf in de zaal). Haar toelichting in het verzoekschrift *"het zo dat naar gelang van de weersomstandigheden kerkdiensten dan wel binnen of buiten het kerkgebouw plaats hadden, en dat deze diensten zowel in het Lingala als het Portugees doorgingen (meestal in het Portugees)"* blijft een loutere *post factum* bewering die geen grond vindt in het CGVS-gehoor. Voorts is geenszins aannemelijk dat verzoekster niet weet welke de gevolgen zijn van hekserij noch dat ze onder meer onbekend is met de voornaamste personen uit de kerk, de cultus en het aantal kinderen, terwijl kan verwacht worden dat ze de meeste namen van 10 tot 15 kinderen die in haar situatie verkeerden genoegzaam kent. Het is immers te verwachten dat ook kinderen hun situatie met elkaar bespreken of hun ervaringen delen. Uit verzoeksters verklaringen kan slechts een verregaande onverschilligheid blijken voor de feiten die ze aanhaalt. Voorts is evenmin aannemelijk dat verzoekster ook haar moeders reactie niet nuttig kan toelichten wanneer zij geconfronteerd wordt beweerdelijk de moeder van twee heksen te zijn. De vaststelling dat verzoekster (en haar broer) hierover oppervlakkig blijven ondergraaft verder de waarachtigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal kon aldus terecht stellen dat verzoekster niet kan overtuigen. Haar beweringen komen verzonnen voor zodat niet kan worden ingezien wat het CGVS verder diende te onderzoeken. Indien verzoekster meent dat *“De CGVS heeft m.a.w. niet onderzocht welke de mogelijke gevolgen zijn voor een minderjarige in Angola wanneer deze geconfronteerd wordt met een beschuldiging van hekserij”* dan kan slechts blijken dat ook het verzoekschrift hierover geen bijzonderheden bijbrengt die de conclusies van de commissaris-generaal kunnen weerleggen.

3.6. Voorts kan nog worden opgemerkt dat verweerder terecht stelt dat ook van een jeugdig persoon mag verwacht worden dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormden voor haar vertrek uit haar land van herkomst. Daarbij is verzoekster reeds 17 jaar oud bij haar aankomst in België en kende ze geen problemen voor haar 15 jaar (speelde basketbal en ging naar school). Voorts legt ze geen attesten of andere gegevens neer waaruit eventuele gevolgen van de jarenlange vervolging kan blijken. Evenmin werd door haar voogd enige opmerkingen gemaakt bij het CGVS-gehoor. Verzoekster had er dus wel degelijk moeten in slagen de beschuldiging van hekserij en de beschuldigingen naar haar stiefvader, aannemelijk te maken. Dit is niet het geval.

3.7. Ten slotte kan verzoekster bezwaarlijk beweren dat ze een alleenstaande minderjarige is zonder familiaal netwerk. Immers uit de verklaringen van verzoekster en haar broer blijkt reeds dat verzoekster een moeder heeft die woont in Luanda, Kalamba II (zie verhoor broer p. 3 van verzoekster toegevoegd aan het administratief dossier) en verzoekster kiest er zelf voor geen contact meer met haar te nemen (CGVS-gehoor p. 4 *“Ik wil niet meer”*). Voorts woont haar jongste broer bij haar ouders, heeft ze grootouders en een “oom A.”, en een vriendin van haar moeder die hen hielp (CGVS-gehoor p. 3-4 en 8). Verzoekster diende trouwens niet “op zoek te gaan naar een binnenlands vluchtalternatief”, ze kreeg veilig onderdak vooraleer ze naar België kwam. Ten slotte kan worden herhaald dat verzoeksters asielrelaas niet aannemelijk is, zodat evenmin kan worden ingezien waarom ze zich zou moeten hervestigen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK